

Джерела та література

1. Борисенко М. К. Некоторые аспекты преподавания элементов лингвострановедения на французском языке / М. К. Борисенко // Иностранные языки в школе. – 1997. – № 3. – С. 41–45.
2. Масляк П. О. Країнознавство / П. О. Масляк. – К. : Знання. – 2008. – 292 с.
3. Пассов Е. И. Основы коммуникативной методики обучения иностранному общению / Е. И. Пассов. – М. : Рус. яз. – 1989. – 222 с.

Гончарук Светлана, Ефремова Наталья. Методологические аспекты изучения страноведения страны второго языка. В статье рассматривается страноведческий подход как средство повышения мотивации при изучении английского языка как второго иностранного. Страноведение как образовательная дисциплина интегрирует универсальные знания о стране, истории, особенностях территориальной организации хозяйства, расселения населения, внутренние различия страны, основные тенденции современного общественно-политического и социально-экономического развития.

«Страноведение страны второго языка» имеет целью предоставить студентам интегрированное развитие всех навыков речевой деятельности, что является залогом их способности пользоваться иностранным языком для достижения коммуникативных целей. Основным принципом программы курса «Страноведение страны второго языка» является принцип преемственности, который учитывает имеющиеся знания и предыдущий языковой опыт четверокурсников из основных аспектов английского языка (практики, фонетики и грамматики) и способствует их расширению и углублению. Авторы статьи утверждают, что специфика обучения «страноведению страны второго языка» заключается том, чтобы создать все условия для достижения такого уровня знаний по этому предмету, который бы позволил использовать эти знания в дальнейшей профессиональной деятельности студентов.

Ключевые слова страноведение страны второго языка, принцип преемственности, мотивация, страноведческая компетенция студентов.

Honcharuk Svitlana, Yefremova Natalia. Methodological Aspects of Teaching Country Study of the Second Language Country. In the article the geographic approach as a means to increase motivation for learning English as a second language is examined. Country study as an educational discipline integrates universal knowledge about the country, history, particularly the territorial organization of the economy, population resettlement, internal differences between countries, the main trends of contemporary socio-political and socio-economic development.

«Country study of the second language country» aims to provide students with an integrated development of all the skills of language that is the key to students' ability to use a foreign language to achieve communicative purposes. The basic principle of the course program «Country study of the second language country» is the principle of continuity that takes into account existing knowledge and previous language experience of the fourth-year students in the main aspects of the English language (practice, phonetics and grammar) and contributes to their expansion and deepening. The authors affirm that the specific training of the «Country study of the second language country» is to create the conditions to achieve such level of knowledge of the subject, which would enable to use this knowledge in the future professional activity of students.

Key words: country study of the second language country, the principle of continuity, motivation, geographic competence of students.

Стаття надійшла до редколегії
30.03.2016 р.

УДК 808.53:378.091.31

**Тетяна Лісінська,
Лариса Мудрик,
Еліна Коляда**

Формування комунікативної компетентності студентів засобами організаційно-діяльній гри «Оксфордські дебати»

*«Студент не посуд, який потрібно наповнити,
а факел, який необхідно запалити» (Паскаль)*

У статті здійснено спробу проаналізувати потенціал «Оксфордських дебатов» у формуванні комунікативної компетентності студентів-філологів. «Оксфордські дебати» – це організаційно-діяльній гра, інтерактивна освітня

технологія, яка вчить майстерності ораторського мистецтва, презентації, уміння структурованого, аргументованого викладу матеріалу, використання принципів невербальної комунікації, що набагато підвищує ефективність і мотивацію до засвоєння та використання нових знань. Принцип дебатів побудовано на стародавніх традиціях британської Палати громад. Критерієм перемоги в дебатах є більша переконливість у підтвердженні чи запереченні певного твердження (теми).

Вивчення курсу «Основи теорії мовної комунікації» реалізує компетентнісний, функціонально-діяльнісний та особисто орієнтований підходи до навчання мови, що відповідає сучасним суспільним запитам. Ідеться про розвиток креативно-інтелектуальних здібностей студентів, їхнього інтересу до досягнення вершин культури й мистецтва слова; необхідність знати мови й досконало володіти ними в усіх сферах суспільного життя; формування мовних і мовленнєвих компетентностей, тобто системних знань про мову як засіб вираження думок та почуттів людини, практичних навичок володіння культурою мови; вироблення мовного смаку за допомогою розширення філологічного світогляду.

Ключові слова: «Оксфордські дебати», комунікативна компетентність, формування, комунікація, методи, прийоми.

Постановка наукової проблеми та її значення. До питання важливості й значущості формування комунікативних компетентностей зверталися А. Хуторський, К. Ушинський, Л. Варзацька, М. Пентилюк, О. Пометун, Я. Коменський та інші, стверджуючи, що наскрізною компетентністю, якої потребує сучасне життя, є комунікативна – здатність, пов'язана з ефективним спілкуванням. Вона визнана загальнокультурною й може формуватися за допомогою будь-яких предметів, оскільки виявляється в спілкуванні, толерантній поведінці в умовах відмінностей між людьми, у збереженні традицій [6, 9]. Основна мета навчання – формування національно свідомої, духовно багатой особистості, яка володіє вміннями й навичками вільно, комунікативно доцільно користуватися засобами мови, тобто забезпечити належний рівень комунікативної компетенції.

Об'єкт нашого дослідження – організаційно-діялісна гра «Оксфордські дебати» як засіб формування комунікативної компетентності студентів-філологів. **Мета статті** – висвітлити роль організаційно-діялісної гри «Оксфордські дебати» у формуванні комунікативної компетентності студентів.

Аналіз досліджень із цієї проблеми. Зміст поняття «комунікативна компетентність», детермінований контекстом теорії комунікації, визначається соціологією (В. Кашкін, Г. Почепцов, В. Ядов й ін.), лінгвістикою (Д. Берло, Г. Богін, В. Звегінцев, Ю. Караулов, О. Леонт'єв, Л. Щерба, Р. Якобсон та ін.), соціолінгвістикою (Ю. Дешер'єв, Н. Жинкін, Л. Нікольський), психологією (Г. Андреева, Л. Виготський, В. Зінченко, О. Леонт'єв, Л. Петровська, Ж. Піаже та ін.), психосемантикою (А. Залевська, В. Зінченко), психолінгвістикою (І. Горелов), лінгводидактикою (А. Баскаков, Н. Шанський), філософією (М. Бахтін, Ж. Дерида, К. Касторіадіс, Ю. Хабермас, М. Хайдеггер, Ю. Шпет й ін.), теорією комп'ютерного програмування (Р. Котов, В. Ляудіс).

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Сучасне соціальне замовлення на підготовку фахівців для різних сфер виробництва обґрунтовує вимоги до формування соціально-професійних якостей майбутнього спеціаліста, які ґрунтуються не лише на загальному обсязі знань, а й, передусім, передбачають розвиток здібностей самостійно виконувати нестандартні професійні завдання, застосовуючи альтернативне мислення, демонструвати постійне прагнення до вдосконалення професійної діяльності. Тобто потрібно підготувати спеціаліста, спроможного виконувати соціально-виробничі завдання, та забезпечити його суб'єктно-особистісний розвиток. Отже, для успіху сучасній людині потрібно володіти мистецтвом комунікації, тобто мати відповідну комунікативну компетентність.

Проведений аналіз літератури з проблеми свідчить, що здатність до комунікації дослідники називають комунікативністю, комунікабельністю або комунікативною компетентністю людини. Аналіз напрацювань учених свідчив, що поняття «комунікація» не тотожне спілкуванню. Її характеристиками є виражений цільовий характер, раціональність, спрямованість на продуктивну колективну діяльність, прагматичність. Комунікативну компетентність учені розглядають як таку, що виявляється лише в діяльності й зумовлює спроможність індивіда розв'язувати проблеми, до цілеспрямованої продуктивної діяльності та кооперації, до результативного контакту з іншими та умову його здійснення.

Деякі дослідники, визначаючи зміст комунікативної компетентності, указують на взаєморозуміння в спілкуванні, уміння подивитися на себе очима співрозмовника й взаємно скоригувати поведінку, допомогти партнеру проявити сильні сторони, що є неодмінною умовою для кооперації інтелектуальних зусиль та продуктивної колективної діяльності.

Проведені дослідження дають підставу стверджувати, що багатьма вченими досліджено питання забезпечення ефективності комунікативної взаємодії учасників навчально-виховного процесу, розвитку

комунікативних умінь, формування здатності організовувати та спілкуватися з іншими людьми, розглянуто класифікації комунікативних умінь й методики їх навчання. Це сприяло уточненню педагогічного змісту поняття «комунікативна компетентність», під якою розуміємо спроможність особистості до цілеспрямованої продуктивної взаємодії з іншими людьми для досягнення взаєморозуміння та колективного розв'язання як навчальних, так і життєвих проблем. Таке визначення корелює із широким поняттям комунікації та повністю відповідає актуальним вимогам до випускника вищого навчального закладу.

Розділяючи позицію більшості українських педагогів, комунікативну компетентність розглядаємо як результат підготовки студента, який можна оцінити. У її структурі наявні когнітивний, ціннісно-емоційний і діяльнісно-процесуальний компоненти. Основними показниками розвитку її когнітивного компонента є знання та уявлення про:

- цілеспрямованість комунікації, її етапи, ефективні стратегії, тактики комунікації, показники комунікативної компетентності, ознаки конфлікту, правила конструктивної дискусії;
- ціннісно-емоційний компонент (гуманістична установка особистості на діалог, інтерес до продуктивної взаємодії з іншими людьми, готовність вступати в ділові переговори й брати участь у виробленні спільного рішення);
- потребу в рефлексивному оцінюванні комунікативної компетентності, у розвитку комунікативних здібностей;
- діяльнісно-процесуальний компонент – здатність студента успішно виступати перед аудиторією, ставити доречні запитання, коректно вести діалог або дискусію, володіти різними ефективними способами спільної роботи в групі, оцінювати відповідність психоемоційного стану партнера вимогам спільної діяльності, будувати продуктивну стратегію в ситуаціях ділового спілкування, шукати й знаходити компроміси, враховувати позиції всіх учасників комунікації щодо розв'язуваних завдань, позитивно виконувати групові задачі [1].

Найбільш ефективними для формування комунікативної компетентності студентів дослідники визнають інтерактивні методи та форми, зокрема ігрові, тренінгові, які дають змогу відтворити соціальні життєві ситуації, активізують суб'єкт-суб'єктну взаємодію й продуктивне спілкування, мотивують студентів до участі в діалогах [1]. До них відносять «Оксфордські дебати» – тренінг для публічних виступів, де учасники вчать принципів побудови виступу, техніки й відповідного застосування невербальної комунікації. Дуже важлива змістова підготовка до дебатов, тому цей метод використовують і для отримання знань учасниками з певної теми.

Організація навчального діалогу з іншими, активної взаємодії під час диспутів, дебатов, дискусій, проектної роботи для формування комунікативної компетентності студентів стає ефективною за наявності реальної й значущої для них проблеми та теми, стосовно якої вони отримують можливість вільно висловлювати свою думку, формувати її, стикаючись із позиціями інших людей. Таким способом відбуваються процес розвитку ціннісного ставлення до комунікації, перевірка й доповнення знань про комунікацію, формування комунікативної компетентності.

Упродовж багатьох років «Оксфордські дебати» є підсумком вивчення курсу «Основи теорії мовної комунікації», який викладають для студентів-філологів. Для філолога, який повинен бути зразком для наслідування в спілкуванні, грамотності, уміле володіння словом як універсальним інструментом думки й переконання є необхідним, адже це – визначальний складник його професійного успіху та обов'язковий атрибут іміджу кваліфікованого, компетентного та інтелігентного фахівця.

Усе життя сучасної людини пов'язане зі спілкуванням, оскільки без нього неможливо вести ділові бесіди, переговори, презентації тощо. Сучасна людина проводить в усному спілкуванні 65 % свого робочого часу. За даними американських учених, витрата чистого часу на бесіди в пересічного мешканця Землі складає 2,5 роки. Це означає, що кожна людина впродовж життя встигає «наговорити» близько 400 томів обсягом 1000 сторінок. Отже, люди багато розмовляють, але часто роблять це неефективно. Близько 50 % інформації втрачається під час її передавання. Причина цього – невміння донести до співрозмовника повідомлення, схильність говорити самому, небажання слухати.

Щоб бути успішною людиною сьогодні, потрібно володіти мистецтвом спілкування. Той, хто добре володіє словом, здатен навіть своїх супротивників перетворити на друзів. Красномовство – сила, за допомогою якої вдається впливати на світ, змінювати його, реалізуючи власну волю. Особливої енергетики мовленню надають артистизм, упевненість, дружелюбність, щирість, об'єктивність, зацікавленість. У діловому спілкуванні цінують також експресію й тональну варіативність мовлення. Так, Анатолій Коні писав: «Якщо красномовство – це дарунок природи, то вміння говорити формується в процесі повсякденної праці, системних тренувань і вправ».

Отже, «золотим оратором» публічних виступів може бути лише той, хто має бажання ним стати, хто прагне до цього, хто багато працює над собою. На це звертали увагу й американський дослідник Дейл Карнегі та чеський учений Іржі Томан: «Для того щоб навчитися добре, змістовно говорити, потрібно збагачувати свої знання й досвід, удосконалювати освіту, тобто всебічно розвивати свою особистість». Отже, оратор повинен оволодіти такими основними навичками:

- добирати літературу;
- вивчати дібрані джерела;
- складати план;
- володіти собою;
- орієнтуватися в часі.

Із набутих навичок формуються вміння оратора:

- самостійно готувати виступ;
- зрозуміло й переконливо викладати матеріал;
- відповідати на запитання слухачів;
- установлювати та підтримувати контакт з аудиторією;
- використовувати різні засоби навчання.

Усі вищезгадані вміння й навички покликані формувати навички до вдосконалення «Оксфордських дебатів», мета яких – у формуванні комунікативної компетентності, умінь і навичок дискутування в групах, розвитку інтелектуальної культури, лідерських якостей, толерантності й взаємоповаги [9].

Потрібно підкреслити, що в дебатах головні промовці відіграють певні ролі (як і в симуляції). Думки, які вони виголошують під час дебатів, не повинні збігатися з їхніми особистими поглядами. Це важливо, оскільки часто дебати є контраверсійними. Принципи дебатів ґрунтуються на традиціях британської Палати громад. Важливий поділ дебатантів на дві команди, які в дебатах називаються сторонами: за дискусювану тезу (сторона пропозиції) та проти (сторона опозиції). Формулювання тези повинно бути чітким, зрозумілим (найкраще – провокаційним), наприклад: «Інтерактивне навчання – це марна трата часу», «Узаконення одностатевих шлюбів – демократія, чи занепад?», «Смертна кара – за й проти», «Вища освіта та освіченість – тотожні поняття чи різні?», «Позитивна дискримінація».

Дебати – це не просто відповіді на запитання, вчасно згаданий якийсь факт або швидко виконане якесь завдання, це – глибокий аналіз усієї наявної інформації, а не механічне її відтворення. Під час дебатів із хаотично розрізнених фактів, що містяться в головах учасників, як зі шматочків пазлу, складається чітка, структурована та обґрунтована позиція з певного питання, яку потім ще потрібно яскраво та переконливо презентувати іншим гравцям, суддям й аудиторії, не забуваючи миттєво та влучно реагувати на сказане опонентами [7].

РЕГЛАМЕНТ «ОКСФОРДСЬКИХ ДЕБАТІВ»

1. Дебати організовує та проводить голова. Він не має права брати участі в дебатах, оскільки є особою безсторонньою.

2. Голову підтримує секретар, який інформує промовців про те, скільки вони мають часу для виступу, та веде документацію дебатів.

3. Перед дебатами їхні учасники займають місця в такому порядку: праворуч від голови сидять ті, хто виступає за тезу – Пропозиція, ліворуч – ті, хто виступає проти тези – Опозиція, в останніх рядах, посередині (перпендикулярно до сторін), сидять ті, хто не має власної думки (так зване Болото).

4. Кожен промовець повинен розпочати свій виступ словами: «Пане голово...», – звертаючись до ведучого дебатів, за винятком утручання (реплік) до дискусії.

5. Учасники дебатів повинні звертатися одне до одного: «Пане / Пані».

6. У дебатах виступають по черзі промовці, які захищають тезу, і ті, котрі виступають проти неї. Першим виступає промовець, який захищає тезу й водночас пояснює її, другим – той, хто заперечує тезу; наступні промовці повинні підтримувати тези, сформульовані першими промовцями. Останні промовці підсумовують аргументи сторін і, відповідно, підтримують або заперечують тезу.

7. Після виступів головних промовців починаються дебати в залі: тут кожен має право виступити (у тому числі й головні промовці), перед виступом потрібно назвати своє ім'я й прізвище секретареві. Промовці по черзі представляють різні сторони – захисників тези і її опонентів. Розпочинає дебати промовець, котрий захищає тезу. Дебати тривають доти, доки не виступлять усі бажаючі взяти участь в обговоренні, наприклад із боку опозиції або після розпорядження голови.

8. Промовець повинен виступати біля трибуни. Він підходить до неї з того боку, із якого сидить. Промовець не повинен віддалятися від трибуни.

9. Якщо учасники дебатів хочуть поставити питання чи надати інформацію, то вони повинні піднятися з місця, покласти ліву руку на голову, підняти праву руку й сказати: «Питання» або «Інформація». Промовець має право прийняти чи відкинути репліку, удаючись до певного жесту чи кажучи: «Прошу» або «Ні, дякую». Репліка не повинна бути довшою ніж 2–3 речення.

10. Якщо репліку відкинуто, то той, хто хоче з нею виступити, повинен сісти, не промовивши жодного слова.

11. Промовець і голова мають право в будь-який момент перервати репліку.

13. Учасники дебатів можуть змінювати свої місця й покидати зал лише в перервах між виступами.

14. На час дебатів для промовців обов'язковим є офіційний стрій.

15. Голова втихомирює учасників дебатів словом: «Тиха». У виняткових випадках він має право попросити вийти із залу тих учасників, котрі порушують регламент.

16. Після дебатів настає голосування, під час якого всі мають право висловитися згідно зі своєю позицією. Голосуючі повинні оцінювати не саму тезу, а представлені обома сторонами аргументи та її важливість [2].

«Оксфордські дебати» можна широко використовувати в навчальній діяльності:

- навчаючи мистецтва публічного виступу (дебати вимагають від промовців ретельної підготовки, уміння будувати виступи із застосуванням принципів презентації, а також (що найважче) уміння справитися зі складними питаннями);

- якщо хочемо показати переваги та недоліки певної теорії чи розв'язків, наприклад переваги й небезпеки використання інтерактивних методів у навчанні студентів;

- коли навчасно роботи в групі (успіху в дебатах може добитися лише та сторона, яка готується до виступу разом);

- коли працюємо з великою групою (кілька десятків осіб), то часто оптимальним методом у роботі з нею буде лекція чи оксфордські дебати [2].

Отже, усе очевиднішим стає той факт, що людина з добре сформованими риторичними вміннями почуває себе впевненіше в будь-якій ситуації спілкування. У сучасному світі вміння спілкуватися, виступати публічно потрібно всім, незалежно від віку, статі, професії. Вивчення загальних закономірностей мовленнєвої поведінки, які діють у різноманітних ситуаціях спілкування й сферах діяльності, та практичних можливостей їх використання для того, щоб зробити мовлення ефективним, – одне з основних завдань теоретичного курсу «Основи теорії мовної комунікації».

Нині, в умовах становлення демократії, уміння переконливо говорити набуває особливого значення, оскільки від цього залежить вибір правильних рішень у законодавстві, бізнесі, виробництві, суді, в освіті, політиці, у банківській сфері. Здатність до комунікації є базовою та потрібною для всіх видів людської діяльності й проявляється у всіх сферах життя та навчання під час організації колективної діяльності, тому комунікативна компетентність визнається в педагогіці як ключова, «наскрізна», інтегративна.

Висновки й перспективи подальших досліджень. Основними характеристиками ефективного навчального процесу з формування комунікативної компетентності студентів є створення змістовної проблемної ситуації, яка спонукає до діалогу; проблемний характер навчальних завдань і непередбачуваність результатів розв'язання навчально-ігрової ситуації; відсутність спеціальних ролей, створення ситуацій, що потребують не лише застосування набутих знань та вмінь студентів, а й виявлення життєвих позицій учасників; систематична організація рефлексивної діяльності для закріплення досвіду комунікації й проектування нових способів поведінки в комунікативній ситуації.

«Оксфордські дебати» створюють усі необхідні дидактичні умови для формування комунікативної компетентності студентів:

- забезпечують усвідомлення студентами важливості й потреби комунікації в ході власної суспільно значущої діяльності, формування необхідності теоретичних і практичних знань, які є складовими частинами комунікативної компетентності;

- впливають на ціннісно-емоційний компонент за рахунок ігрової ситуації колективного розв'язання важливої для всіх проблеми, що актуалізує вміння розуміти інших й адекватно оцінювати участь кожного, конструювати продуктивний комунікативний процес.

За допомогою індивідуальної та групової рефлексії учасники гри виконують самоаналіз, самооцінку в колективній взаємодії, визначають власний рівень розвитку комунікативної компетентності. Очевидною виступає потреба подальших досліджень організаційно-діяльничої гри «Оксфордські

дебати» як засобу формування комунікативної компетентності студентів-філологів у процесі викладання інших дисциплін.

Джерела та література

1. Долинська Л. В. Формування комунікативної компетентності майбутніх менеджерів : навч.-метод. посіб. / Л. В. Долинська, В. П. Черевко. – К. : ДЦССМ, 2001. – 95 с.
2. Інтерактивні методи навчання : навч. посіб. / за заг. ред. П. Шевчука і П. Фенриха. – Щецин : Вид-во WSAP, 2005. – 170 с.
3. Ларионов В. В. Видовое информационное поле в инновационной педагогике: состав, структура, свойства и применение в тестировании / В. В. Ларионов, С. Б. Писаренко // Инновации в образовании. – 2005. – №1. – С. 55–62.
4. Мухина С. А. Нетрадиционные педагогические технологии в обучении / С. А. Мухина, А. А. Соловьева. – Ростов н/Д : Феникс, 2004. – 379 с.
5. Носенко Е. Л. До проблеми зміни освітньої парадигми / Е. Л. Носенко // Педагогічний процес: теорія і практика. – К., 2002. – Вип. 2. – С. 77–80.
6. Хуторской А. В. Практикум по дидактике и современным методикам обучения / А. В. Хуторской. – СПб. : Питер. – 2004. – С. 541 с.
7. Організація та проведення дебатів для дітей і молоді : навч.-метод. посіб. / упор. Д. Таран, А. Коновалов. — Х. : ХМЦДМ, 2008. – 58 с.
8. Державна національна програма «Освіта» («Україна XXI століття») // Книга керівника навчально-виховного закладу : довідк.-метод. вид. / упоряд. Б. М. Терещук, В. В. Скиба. – Х. : ТОРСІНГ ПЛЮС, 2005. – С. 40–57.
9. Освітні технології : навч.-метод. посіб. / О. М. Пехота, А. З. Кіктенко, О. М. Любарська та ін. ; за заг. ред. О. М. Пехоти. – К. : А.С.К., 2001. – 256 с.

Лисинская Татьяна, Мудрик Лариса, Коляда Элина. Формирование коммуникативной компетентности студентов средствами организационно-деятельностной игры «Оксфордские дебаты». В статье предпринята попытка проанализировать потенциал «Оксфордских дебатов» в формировании коммуникативной компетентности студентов-филологов. «Оксфордские дебаты» – это организационно-деятельностная игра, интерактивная образовательная технология, которая учит мастерству ораторского искусства, презентации, умению структурированного, аргументированного изложения материала, использования принципов невербальной коммуникации, которая повышает эффективность и мотивацию к усвоению и использованию новых знаний. Принцип дебатов построен на древних традициях британской Палаты общин. Критерием победы в дебатах является большая убедительность в подтверждении или отрицании определенного тезиса (темы).

Изучение курса «Основы теории речевой коммуникации» реализует компетентностный, функционально-деятельностный и личностно-ориентированный подходы к обучению языку, отвечающие современным запросам общества. Речь идет о развитии креативно-интеллектуальных способностей студентов, их интереса к постижению вершин культуры и искусства слова; необходимости знать языки и в совершенстве владеть ими во всех сферах общественной жизни; формировании языковых и речевых компетенций, то есть системных знаний о языке как средстве выражения и языкового вкуса путем расширения филологического мировоззрения.

Ключевые слова: «Оксфордские дебаты», коммуникативная компетентность, формирование, коммуникация, методы, приемы.

Lisinska Tetiana, Mudryk Larysa, Kolyada Elina. The Formation of Communicative Competence of Students by Means of an Organizational-Activity Game «Oxford Debates». The article is an attempt to analyze the potential of «Oxford Debates» in the formation of the communicative competence of students-philologists. «Oxford debates» is a game, interactive educational technology that teaches public speaking skills, presentation skills, using the principles of non-verbal communication, which increases the efficiency and motivation for learning and using new knowledge. The principle of debates is built on the ancient tradition of the British House of Commons. The criterion of victory in debates is greater cogency in confirming or denying certain statement (theme).

The course «Fundamentals of the theory of verbal communication» realizes competence based, functional and person-centered approaches to language teaching, corresponding to modern social needs. It deals with the development of creative and intellectual abilities of students, their interest in the comprehension of the vertices of culture and art of word; need to know languages and to master them in all spheres of public life; forming speech and language competences that is knowledge of a language system as a means of expressing thoughts and feelings of a man, practical skills of the culture of language; the development of linguistic taste by expanding philological outlook.

Key words: «Oxford debates», communicative competence, formation, communication, methods, techniques.

Стаття надішла до редколегії
21.04.2016 р.